

стоята, постави го безшумно до шкафчето, внимателно се качи и пхна ключа въ ключалката . . .

А вжтре . . . ахъ, Божичко, какво да ви разпра-
вямъ? . . Три стъклени буркана, пълни съ сладко.
Ралко взе единия, огледа го, па скжса картонения
похлупакъ и вмъкна цѣлата си ржка вжтре. Хрупна
нѣколко сливки и се облиза като котка.

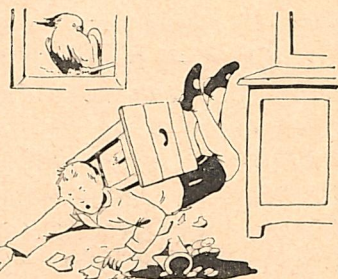
Но когато се канѣше да повтори, предъ прозо-
реца се разнесе загадъченъ и страшенъ гласъ :

— Крадецъ!

Ралко изтръпна. Той се обърна на всѣкжде, но,
освенъ главата на папагала,
нищо подозрително не за-
беляза.

„Може би хора минаватъ
изъ улицата и разговарятъ“.
Помисли си той и пакъ посег-
на къмъ сладкото.

Изведнѣжъ гласътъ се
разнесе по-отблизо, сякашъ
въ самата стая. „Крадецъ!“ Ралко се изплаши, за-
трепера като листъ, а счупениятъ столъ заскърца и
се наведе на една страна. Ралко поиска да се хване
за шкафа, изпусна буркана и съ страшенъ трѣсъкъ
се повали на пода, като завлѣче и стъклената ета-
жерка.

Когато се опита да стане, той цѣлиятъ бѣ изца-
панъ съ сладко, а отъ ржцетѣ и лицето му течеше
кръвъ, защото се бѣ порѣзалъ на стъкленитѣ парчета.

На прозореца бѣ кацналъ „Тошо“ и непрестанно
повтаряше, безъ да знае защо, заученитѣ думи: „кра-
децъ, крадецъ!“

Митко Стояновъ